

Singurătăți

Bragagiu

În greul timpilor albaștri
Pe troițele din răspântii
Ninge cu frigul de pe aștri
Ori cu-nghețatele cuvinte.

Ce-au fost compuse-n pânza Lunii
Legate-n fire argintate
Să fie florile cununii
Pe creștetul smolit de noapte.

Iară acum fără de zgomot
Ele șoptesc în gerul iernii
Când ea cu pasul de fantomă
Pășește glasuri de troiene.

Care ce zic nu se-nțelege
Să se închege-n propoziții
Doar gravitația ca lege
O dovedesc de pe poziții.

Puțin pierdurăm noi în viață
Numai trecându-ne pe-alături
Ca s-ascultăm stele de gheață
Ce se amestecă-n omături?

Iar Cerul poate spune multe
De viitor și-nțelepciune
Dar cine oare să-l asculte
Precum ne-aude-n rugăciune?

Și cine știe care veste
Anunță slovele-n ninsoare
Căci o prefacem în poveste
Realitate ce nu are.

Doar că-n ninsorile de friguri
Prindem deodată o tristețe
Simțindu-ne atât de singuri
În visele neînțelese.
Victor Bragagiu